

Wiązanie arkadowe

Dotychczas wierzono, że ruch stalówki (środką pisarskiego) podczas pisania arkad można porównać do gestu zakrywającej dłoni. Gdybyśmy przedłożyli rękopis przedstawiony na ilustr. 94 z tablicy XXV grafologowi, to na pierwszy rzut oka stwierdziłby z pewnością, iż ma do czynienia z tzw. wiązaniem arkadowym, i na pewno przypomniałby sobie, że tego rodzaju wiązanie uznawane było dotychczas przez naukowców za oznakę chęci ukrywania czegoś, chęci bycia ukrytym, ale również zakłamania, w najlepszym razie za pewnego rodzaju „dyplomację”. Założyłby ponadto, iż autor notatki kreślił ją „zakrywającą” dłonią. W rzeczy samej, wiązanie arkadowe okazało się w niezliczonych przypadkach oznaką wymienionych właściwości charakteru.

Ilustr. 94 przedstawia pismo rumuńskiej królowej Elżbiety¹, wyrafinowanej i subtelnej poetki piszącej pod pseudonimem Carmen Sylva, co do której nikomu nie przyszłoby na myśl skojarzenie z nią nawet jednej z wymienionych cech. Również hrabia Graf von Zeppelin łączył swoje wiązania girlandowe z tego rodzaju arkadami (ilustr. 74, tablica XVIII), a wraz z nim również inne osoby o nienaganej moralności, wobec których wspomniane właściwości nie mogą się w żaden sposób odnosić.

Elisabeth zu Wied

Można jedynie powiedzieć, iż stanowią one po prostu wyjątek. Jednak nauka z rodzaju tych, do których zalicza się grafologię, nie może opierać się na wyjątkach, w których bezstronny grafolog bez przeszkód już na wstępie takowe upatruje. W przeciwnym razie nauka ta byłaby tak niepewna, że musiałaby utracić wszelkie praktyczne znaczenie. Właśnie te wyjątki dowodzą, że teoria „zakrywającej dłoni” nie może być prawdziwa, a przynajmniej wykazuje poważne braki.

Ostatnio próbowano sformułować w jej miejsce lepsze założenia. Saudek spostrzega arkadę i girlandę jako część odpowiedniego owalu i twierdzi, iż dla niektórych ludzi pisanie form owalnych zgodnie z kierunkiem ruchu wskazówek zegara (jak w przypadku arkady) jest łatwiejsze niż w kierunku przeciwnym (jak w przypadku girlandy). W tym miejscu przenosi

---

¹ Elżbieta zu Wied (ur. 29 grudnia 1843, zm. 2 listopada 1916), była jedyną córką księcia Wilhelma Karla Hermanna zu Wied – Neuwied. Wychowywała się w Prusach. Mająca artystyczną duszę królowa Elżbieta spędzała wiele godzin w swych apartamentach, pisząc wiersze lub powieści albo grając na fortepianie. Wykazywała zdolności malarskie. W 1888 „Myśli królowej” napisane przez Elżbietę otrzymały nagrodę Akademii Francuskiej.

swoją uwagę z formy tworzenia litery na kierunek kreślonej linii i znacznie zbliża się do prawidłowego rozwiązania tej kwestii.

Trudniej będzie nam znaleźć pismo o bardziej widocznych arkadach niż próbka przedstawiona na ilustr. 64 na tablicy XIV (Erzberger). A sposób kreślenia litery „d” w słowie "deutschen" rzeczywiście przyznaje rację teorii sformułowanej przez Saudeka. Jednak w tej samej próbce widoczne są dwa niezbita dowody na to, że jej autor posłużył się, nawet z pewnym naciskiem, ruchem, który – używając pojęć zaproponowanych przez Saudeka – odpowiada odwrotnemu owalowi. Mowa o dwóch kreskach nad literą „u”. Stalówka poruszała się podczas pisania tej litery po torze odwrotnym do arkady. Podczas gdy zgodnie z teorią Saudeka arkady odpowiadają owalowi, który przedstawiony jest na tablicy I, na ilustr. 12, kreski nad literą „u” powstały w wyniku ruchu, który według Saudeka jest odwrotny do tego owalu i pokazany na ilustr. 11.

To samo dotyczy kresek nad literą „u” na tablicy XX na ilustr. 77 oraz 77d. Również w tym przypadku można zauważyć bardzo szczególne i zupełnie niepotrzebne podkreślenie linii kreślonej w bardzo charakterystyczny sposób w odwrotnym kierunku. Można by zgromadzić niezliczone przykłady, zgodnie z upodobaniami, dowodzące, iż teoria o owalach, które są łatwiejsze do nakreślenia, nie może być prawdziwa. Niech za przykład posłuży pismo przedstawione na ilustr. 77a na tej samej tablicy, w którym linia wstępująca w literze "g" w drugim wierszu oraz linia końcowa w literze "D" ostatniego słowa wykazuje widoczną skłonność do ruchu przeciwnego do arkad (w myśl teorii Saudeka), podczas gdy sam charakter pisma jest dość arkadowy.

Musi istnieć zatem inna zasada, która jest w tym przypadku obowiązująca. Powyżej stwierdziliśmy, że linia wstępująca skreślona została w kierunku prowadzącym od osoby piszącej, linia zstępująca zaś w kierunku do niej. Każdy ruch wynika z wewnętrznego impulsu i wymaga takowego, aby móc zaistnieć. Każdy impuls natomiast określany jest w pewnym stopniu przez swój cel.

Celem linii wstępującej (ruch 1 na ilustr. 8, tablica I) jest zwykle miejsce, w którym ruch 2 kreślony jest pod kątem ostrym. Zatem aby mógł powstać ruch 1, potrzebna jest siła, która linię tę naprowadzi na ten cel. Wiadomo, iż każdemu impulsowi odpowiada opór. W tym przypadku – w ruchu prowadzącym w kierunku od osoby piszącej – oporu należy doszukiwać się w sile, która dąży w stronę osoby piszącej.

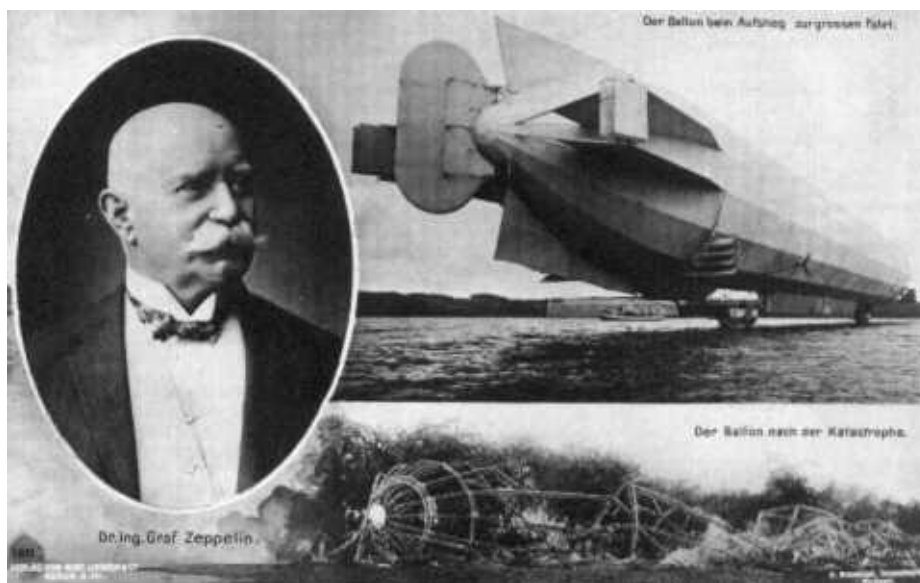
W tym miejscu należy wziąć pod uwagę, iż cel linii leży mniej więcej po prawej stronie piszącego, ruch pisarski prowadzi zatem w górę na prawo, czyli po przekątnej do góry. Wraz ze stopniowym słabnięciem siły impulsu oraz równoczesnym wzrostem siły wstrzymującej, czyli siły przeciwnej, która dąży w kierunku skierowanym do osoby piszącej, powstaje kompromis w postaci łuku będącego znakiem rozpoznawczym arkady. Kierunek linii końcowej tej arkady prowadzi mniej więcej do punktu centralnego osoby piszącej. Arkada jest zatem skierowana do środka, czyli "dośrodkowa".

Ponoć symptomom można przypisać znaczenie dopiero wówczas, gdy skłonność osoby piszącej do pisania w tym, a nie odwrotnym kierunku, uwidacznia się w możliwie wielu miejscach. Wszystkie pisma cechujące się wyrazistymi wiązaniami arkadowymi wykazują również bardzo mocno zaakcentowaną dośrodkowość. Uwidacznia się ona przede wszystkim wtedy, gdy wykonawca pisma tylko niechętnie wykonuje ruchy w odwrotnym kierunku, ruch

dośrodkowy natomiast w charakterystyczny sposób podkreśla, a w ruch odśrodkowy przechodzi jedynie powoli, wręcz z pewnym ociąganiem.

Pismo arkadowe musi być zatem ściśle powiązane z cechami, które w poniższych rozdziałach określimy jeszcze mianem dośrodkowych. Pismo to nie ma niczego wspólnego ani z gestem zakrywającym, ani z żadnym ruchem owalnym. Przyczynę tego, iż w wielu przypadkach wnioski o zakłamaniu, chęci ukrycia itd. są rzeczywiście prawdziwe, przedstawimy w rozdziale o psychologicznych aspektach charakteru pisma.

Tymczasem możemy jeszcze stwierdzić, iż linia końcowa w podpisie hrabiego Grafa von Zeppelina² (ilustr. 74, tablica XVIII), którą grafolodzy ocenili jako "zamaskowanie", odpowiada gestowi zwrotnemu, prowadzącemu w kierunku do osoby piszącej i jest tym samym dośrodkowa, podobnie jak haczyk nad literą „u” w pozostałych przedstawionych pismach o charakterze arkadowym, o ile został on zapisany osobno.

Ferdinand von Zeppelin

---

² Ferdinand Graf von Zeppelin (ur. 8 lipca 1838, zm. 8 marca 1917) – hrabia niemiecki, w 1900 roku zbudował pierwszy sterowiec o konstrukcji szkieletowej.